

Den Nye Tidsalder afdækkes – del 5/9

At sortere det mentale og det emotionelle

Gråtoner

Der er to slags mennesker på denne planet. Dem der ser tingene som sort/hvid, og dem der ser gråtonerne.

Den første gruppe har en tendens til at kategorisere tingene som enten helt rigtige eller helt forkerte, og den anden er mere tilbøjelig til at tage alle omstændigheder og data med i overvejelserne.

Den første er det dovne menneskes tilgang, som ikke kræver meget tankegang eller overvejelse. Det er fisketidsalderens følelsestilgang, da følelser har en tendens til at gå i den ene eller anden retning uden megen tanke på det ind imellem. Den anden er vandbærerens tidsalders mentale tilgang, som kræver, at man bruger tankesindet.

Den sort/hvide holdning udstilles uafbrudt inden for politik, og det fortæller os, at vi stadig har en ret lang vej tilbage, før vi får begge fødder med ind i Vandbærerens tidsalder, hvor sindet dominerer.

Partiet eller kandidaten har altid helt ret eller helt uret. Hvis man er uenig i personens tankegang, vil han eller hun blive afvist uden at tænke nærmere over det, og anklageren vil forsvare sine egne synspunkter, som om alt er i orden.

Den sort/hvide holdning viser sig også, hvis en kandidat er enig med en person i alt undtagen én ting, som trykker på hans knapper. I dette tilfælde vil mange sort/hvide mennesker afvise alt ved kandidaten. For mange mennesker må en kandidat være filosofisk ren for at blive accepteret.

Mange accepterer politiske løsninger, som baserer sig på sort/hvide følelser og ikke på overvejelser om det endelige resultat af en implementering. For eksempel bliver det tidligere emne om spild og ineffektivitet ofte fuldstændigt overset.

Her er nogle eksempler på sort/hvid tankegang:

1. Abort er enten helt rigtigt eller helt forkert.
2. Socialisme eller andre "ismer" er enten 100 % gode eller 100 % dårlige.
3. Når der er et problem, vil mange automatisk støtte love, regler og reguleringer som en løsning i stedet for at arbejde med at undervise mennesker og stole på menneskers sunde fornuft.
4. Politisk korrekt tale er helt sort/hvid, da der kun er én korrekt måde at udtrykke sig på i stedet for en mangfoldighed af farverige og kreative måder.
5. Global opvarmning. Mange på begge sider ved ingenting om videnskaben, men tror på nogle bidder, de får, uden at stille spørgsmål. Deres egen side har helt ret, og den anden tager helt fejl.
6. Offentligt forbrug. Mange har en sort/hvid støttende holdning til et forbrug på noget, som lyder godt uden at tænke på gælden eller det spild, der er involveret.
7. Uddannelse. Mange fordømmer eller roser uddannelse, som om det altid er enten godt eller skidt.
8. Risiko. Mange er villige til at underkaste os enhver risiko for at få det, de selv ønsker, mens de ikke vil acceptere nogen form for risiko overhovedet, når det gælder de politiske modstanderes synspunkter.

Og det bringer os frem til vores næste emne – om at håndtere risiko.

Alting har en tid, for alt, hvad der sker under himlen, er der et tidspunkt:

En tid til at fødes, en tid til at dø. En tid til at plante, en tid til at rydde. En tid til at slå ihjel, en tid til at helbrede. En tid til at rive ned, en tid til at bygge op. En tid til at græde, en tid til at le. En tid til at holde klage, en tid til at danse. En tid til at sprede sten, en tid til at samle sten. En tid til at omfavne, en tid til ikke at omfavne.

En tid til at opsøge, en tid til at miste. En tid til at gemme hen, en tid til at kaste bort. En tid til at rive itu, en tid til at sy sammen. En tid til at tie, en tid til at tale. En tid til at elske, en tid til at hade. En tid til krig, en tid til fred.

Prædikerens Bog 3:1-8

Copyright 2016 by J. J. Dewey

Julen 2016

Da jeg overvejede mit julebudskab i år, tænkte jeg på dette stormfulde år og det politiske slagsmål, som har delt familier, venner og partier. Mange gange har det virket, som om Kristus er længere væk fra menneskenes hjerter end nogensinde før i mit liv. I stedet for at se Kristus i hinanden, har vi set dæmoner med de allermørkeste farver.

I stedet for at se det gode, har vi set det onde.

I stedet for at forsøge at hjælpe har vi forsøgt at forhindre vores brødre og søstre og har leet, når de falder, bare fordi de stemmer anderledes end os selv.

Er vi ikke alle børn af den samme Fader-Moder Gud? Burde vi derfor ikke forsøge at elske og ikke hade og at have medfølelse i stedet for at foragte?

Er vi så langt fra Kristus, at Han vil vende os ryggen i skam og tavshed?

Tøvende fremsender jeg en anmodning til Hans Ånd og lytter efter Hans stemme. Efter nogen stilhed kommer ordene med Åndens stemme...

”Tøv aldrig med at nærme dig mig, min søn, for jeg er med dig og alle, som søger at finde mig til alle tider, på alle steder og i alle situationer.

Ja, det kan virke, som om jeg er længere væk fra menneskenes hjerte end nogensinde før, men sandheden er, at jeg altid er nær. Det er individet, der lægger afstand til mig, selv om jeg står og venter ved døren. Døren åbnes eller lukkes af jer, ikke af mig.

”Løft dit hjerte og glæd dig, for høstens time nærmer sig. Se på lyset, som brænder i dine medmennesker, spredt ud over kloden.”

Han lagde sin hånd over mine øjne, og mit syn blev mange, mange gange forbedret. I ét glimt så jeg hver eneste person på planeten som et lys. Nogle lys var klare, mens andre var mere tågede. Andre havde ingen lys, men så ud som om de var sorte huller.

Jeg huskede straks på Jesu ord fra Skriften:

”Øjet er legemets lys. Er dit øje klart, er hele dit legeme lyst; men er dit øje mat, er hele dit legeme mørkt. Hvis nu lyset i dig er mørke – hvilket mørke!” (Matthæus Evangeliet 6:22-23)

Jeg talte og sagde: ”Jeg ser mange vidunderlige mennesker fyldt med lys og kærlighed, men mange af dem befinder sig i forfærdelige situationer og er hadede og foragtede. Jeg ser store lys i alle situationer, og andre der kæmper for at bevare den lille smule lys, som de har. Og så er der dem i mørke, som hader lyset, fordi det griber forstyrrende ind i deres mørke. Jeg føler stor bekymring for dem.”

”Men ser du trods alt ikke flere lys, end du havde forventet?”

Jeg så igen på menneskeheden og svarede: ”Jo. Jeg er imponeret over, at der findes så meget lys, når planeten er så skarpt opdelt.”

”Se igen,” sagde han, ”og se lysene, som de var for 100 år siden.”

Jeg kiggede og så, at der ikke var så mange mennesker, og at procentdelen af de klare lys var betydeligt mindre.

”Kig igen og se for 200 år siden.”

Jeg kiggede, og igen var der langt færre klare lys.

Han talte igen: ”Og hvis jeg nu viser dig lysene i verden om 100 år fra nu af, hvad tror du så, du vil få at se?”

Mens han sagde disse ord, følte jeg en stor ild brænde i mig, og jeg kunne ikke tale. Jeg følte mig svag, og tårer løb ned ad mine kinder. Jeg behøvede ikke at kigge, for jeg vidste med min egen indre ånd, hvad svaret ville være. Hvis vi som menneskehed ikke lukker døren til Kristus, som står ved døren til det menneskelige hjerte, vil lysene i verden tage et kvantespring fremad, større end det nogensinde før er sket i løbet af et århundrede. Vi kan altid afvise lyset, men ilden i mig indgød mig et stort håb om, at menneskeheden bevæger sig i den rigtige retning, takket være lysene der skinner i mørket med tiltagende styrke.

Endelig fandt jeg åndsnærværelse nok til at tale igen: ”Jeg kan se, at mange er modløse, fordi de ikke ser korrekt, at lysene i verden har udviklet sig stabilt hele tiden, og denne skarpe opdeling, som vi ser i øjeblikket, skaber blot et spændingspunkt, som vil ende med at forstærke lyset til sidst.”

”Du ser korrekt. Skriv nu de ord, som vil vejlede andre til at se lyset, til at elske lyset og til at rette lyset mod mørket, så det forsvinder. Mørket kan ikke vare ved med det forøgede lys, der kommer. Når man tænder lyset i et mørkt værelse, må den, som har øjne, anerkende, hvad han rent faktisk ser. Må du og andre tænde for lyset, så verden kan se og være klar til at acceptere mig, når jeg kommer og bor blandt jer.”

Tilstedeværelsen forsvandt, men blev hængende lidt hos mig, og jeg følte det, som om min ånd havde fået himmelsk manna, som tilfredsstillede mig og gav mig styrke til at fortsætte min rejse gennem livet med stor glæde.

Copyright 2016 by J. J. Dewey